

EL NO D'ESCÒCIA. EL SI DE CATALUNYA ? .

Tot sembla indicar que el referèndum escocès per la independència del proper 18 de setembre, obtindrà un resultat negatiu. Les raons per creure-hi són diverses; fins i tot malgrat que el tarannà democràtic dels britànics estigui molt per sobre dels governants espanyols, el propi fet de que hagin accedit a celebrar la consulta va en aquesta direcció del no, mentre que aquí l'immobilisme i les infinites traves del govern espanyol fan pensar que pateixen la por del sí. Potser per això l'única opció que tenen és oposar-se a que se celebri la consulta catalana.

Crec que un dels fets essencials en aquest previsible resultat diferent és el llegat de la història compartida. Aquesta opinió no ve d'un sociòleg ni d'un historiadore, però com que les consultes les decideixen els vots d'una majoria que només té percepcions, aquí va la meua i la comparació amb Catalunya.

Els escocesos, pel fet de compartir el territori limitat de l'illa varen lluitar contra els anglesos sobretot en les èpoques feudals, mentre que en l'època dels reis absoluts, a partir del 1500, ja compartiren i fins i tot incorporaren dinasties a la corona anglesa. En la creació del més recent imperi anglès, varen lluitar i gaudir cos a cos de les glòries i els beneficis amb els anglesos. Qui hagi visitat els museus militars com el del castell d'Edimburg, pot comprovar-ho. Com d'orgullosos estan de la "thin red line", la fina línia vermella de la batalla de Balaclava del regiment dels Highlanders, habitants de les terres altes escoceses, a Crimea el 1854 (els feien anar vermells perquè la sang no es notés tant i desanimés a les formacions) i de totes les seves aventures colonials a l'Àfrica o l'Índia. També els cementiris de la primera guerra mundial, prop de Verdun, o de la segona a Bèlgica, estan plens de creus i ossaris de soldats anglesos i escocesos uns al costat de l'altre.

Malgrat que el seu himne, a partir de la cançó dels Corries, "*Flower of Scotland*", parla de la batalla de Stirling el 1297, "*Those days are past now, and in the past they must remain, but we can still rise now, and be the nation again that stood against him, proud Edward's Army and sent him homeward..*" .. i de ser una nació de nou que es va alçar contra l'orgullós exèrcit del rei Eduard i el va fer recular, similar als nostres Segadors "endarrere aquesta gent tant ufana i tant superba", hi ha un fet essencial a més de la història de lluita compartida. Els escocesos el canten en anglès, no en gaèlic, i els catalans no el cantem en castellà. Pot ser per això els del Quebec francòfon es varen quedar a molt poc de guanyar el seu referèndum independentista.

Aquí a Catalunya també vàrem gaudir de l'època feudal, quan amb el nostre Pere II de Barcelona, dit Pere III d'Aragó (amb això ja érem diferents), començarem a dominar la Mediterrània el 1282 a partir de les Vespres Sicilianes, fins als almogàvers. Amb els reis absoluts, quan ja no ens varen deixar participar en la conquesta d'Amèrica, i a partir de 1640, 1714 .., no sols no hem lluitat junts amb els castellans, sinó contra els castellans, i hem rebut quan Espanya s'enfrontava amb els francesos patint les guerres on perdiem Rosselló, Capcir, bous i esquelles. Fins i tot la maleïda guerra civil amb les seves primerenques confrontacions entre dretes i esquerres, en les seves acaballes, va resultar ser una nova conquesta de Catalunya per part de la resta de l'estat. La geografia i la història tenen molt a veure en els sentiments nacionals.

Per tant, el sentiment de la gent escocesa i la catalana envers Anglaterra i Espanya, ha de ser molt diferent i es podria reflectir a les urnes. Més, si cal, si s'hi afegeix la tradicional bona governança anglesa (quin altre poble hagués fet fora a les urnes a un Churchill que acabava de guanyar la Segona Guerra Mundial?), comparada amb el que patim aquí des de fa dècades. Una oligarquia extractiva situada a Madrid ha estat interessada només en el seu propi benefici, i ha xuclat recursos de les perifèries, sobretot Catalunya, Balears i València, i amb excepció del País Basc

gràcies als seus pactes històrics. En els darrers anys, amb el seu mal govern ha anat empenyent el sentiment secessionista a Catalunya, fins que aquest ha esdevingut majoritari entre els catalans, que ja no hem d'estar totalment ben informats per raonar que nosaltres sols, i després amb total solidaritat amb la resta dels espanyols que són majoria enfront aquesta elit dominant, ens en sortirem millor.

Josep Pujadas Gil
Enginyer Industrial